

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Spolek ochrany přírody a krajiny Brno**, IČ: 04888081
sídlem Kníničská 1221/15, Brno
zastoupeného advokátem JUDr. Radkem Adámkem
sídlem Cihlářská 643/19, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020, čj. 10268/20/5100-31462-708633

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobcem je spolek, jehož cílem je ochrana přírody a krajiny v Brně. V roce 2018 nabyl do vlastnictví pozemek p. č. 5634 o výměře 941 m², druh pozemku ostatní plocha, způsob využití neplodná půda, evidovaný na listu vlastnictví č. 1808 v katastrálním území Komín (dále též „pozemek“), a to s úmyslem ponechat jej přírodnímu vývoji. Jako poplatník daně

z nemovitých věcí za rok 2019 podal Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj (dále též „finanční úřad“) přiznání k dani z nemovitých věcí, ve kterém vyčíslil daň ve výši 50 Kč s tím, že pozemek by měl být osvobozen od daně, neboť jej nelze žádným způsobem využívat [§ 4 odst. 1 písm. k) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění účinném do 31. 12. 2019].

2. Finančnímu úřadu následně vznikly pochybnosti o správnosti a průkaznosti předmětného daňového přiznání, proto zaslal žalobci výzvu k odstranění pochybností o uplatněném důvodu osvobození dle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí. Žalobce pochybnosti finančního úřadu neodstranil a ten proto vydal platební výměr ze dne 9. 9. 2019, čj. 4097953/19/3004-70461-708896, kterým žalobci stanovil daň ve výši 239 Kč (dále též „platební výměr“). Odvolání žalobce proti citovanému platebnímu výměru zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 20. 4. 2020.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Spor se vede o výklad ustanovení § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí, ve znění účinném do 31. 12. 2019, které říká, že pozemky a ostatní plochy, které nelze žádným způsobem využívat, jsou osvobozeny od daně. Uvedený zákon však nestanoví, co se rozumí pozemkem, který nelze žádným způsobem využívat. Pozemek žalobce je v katastru nemovitostí evidován jako neplodná půda a tím je jakékoliv zemědělské využití vyloučeno. Na pozemku se nachází náletové dřeviny, což ale neznamená, že žalobce pozemek zemědělsky využívá.
4. Žalobce při podání daňového přiznání legitimně vycházel z údajů zapsaných v katastru nemovitostí – s ohledem na § 1 odst. 2 zákona č. 265/2013 Sb., o katastru nemovitostí, jsou údaje zapsané v katastru nemovitostí závazné i pro finanční úřad. Důkazní břemeno ohledně nesprávnosti zapsaných údajů přitom leží na daňových orgánech. Finanční úřad však nesprávnost neprokázal, neboť se využitelností pozemku nijak nezabýval vyjma toho, že na něm rostou stromy. Žalobce od počátku řízení namítal, že pozemek nebyl v minulosti zemědělsky využíván a není tomu jinak ani nyní. Toto tvrzení žalovaný nevyvrátil. Žalobce nadto namítal, že pozemek není možné zemědělsky využívat také proto, že na něm není dostupná voda. Vodu nelze přivést ani z vodovodu, ani není možné zřídit studnu, jelikož pod pozemkem vede vodovod, do něhož by mohl žalobce nezákonně zasáhnout. Rostlinářskou nebo živočišnou činnost přitom nelze na neplodné půdě bez umělé závlahy realizovat.
5. Stejně tak žalobce prokázal, že pozemek se nedá využívat ani k jiné činnosti, než zemědělské. Pozemek je odlehlý od lidských sídel, bez dostupnosti vody, elektřiny, bez možnosti zastavení a s nekvalitní půdou. Podle územního plánu města Brna spadá pozemek do ochranného pásma hlavních tras energetických inženýrských sítí – rezerva pro dálkový přivaděč tepla. Současně spadá do tzv. klidové zóny, jejímž cílem je ochrana přírodního charakteru území a stavby nejsou přípustné. Hospodářské využívání je ze své povahy nepřípustné, jelikož územní plán připouští intenzivní využívání pouze výjimečně. Konečně pozemek není využitelný také proto, že se na něm nachází výše zmíněný II. březovský vodovodní přivaděč, který napájí vodou město Brno – na pozemku tak nelze realizovat žádnou činnost, provádět terénní úpravy, provádět výsadbu stromů a vrtat studnu. Jakýmkoliv zásahem na pozemku by žalobce mohl naplnit skutkovou podstatu

trestného činu poškození a ohrožení provozu obecně prospěšného zařízení z nedbalosti dle § 277 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

6. Názor žalovaného o potenciální využitelnosti pozemku nemůže obstát. V takovém případě by § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí bylo nenaplnitelné ustanovení, jelikož každý pozemek lze nějak využívat, např. po něm chodit nebo na něm sedět. I žalovaným zmíněnou skálu nebo močál lze jistě nějakým způsobem využívat. Takový výklad by však popřel smysl dané zákonné výjimky – pokud zákon používá spojení pozemek, který nelze žádným způsobem využívat, je nutné takovou formulaci vykládat rozumně tak, aby byl takový výklad vůbec aplikovatelný pro reálné situace. Jelikož v nyní řešené věci nejsou pochybnosti o tom, že žalobce pozemek nevyužívá, postavil finanční úřad své závěry na potenciálním využití pozemku. V takové situaci ale tíží finanční úřad důkazní břemeno k této potencialitě. Toto břemeno daňová správa neunesla – dokonce ani neuvedla žádný konkrétní způsob, kterým by žalobce mohl svůj pozemek využít.
7. Žalobce vedle toho zpochybňuje i procesní postup finančního úřadu, který provedl místní šetření, aniž by žalobce o jeho konání vyrozuměl. Byl to přitom on, kdo navrhl místní šetření jako důkaz. Žalobce trval na své účasti na tomto úkonu, ovšem finanční úřad jej *de facto* obešel. Z pohledu principu legitimního očekávání je také neakceptovatelné, že žalobce zprvu uznal žalobcův nárok na osvobození (přípis ze dne 30. 4. 2019, čj. 2369011/19/3004-70461-708896) ale následně žalobci daň doměřil.
8. Ve své replice žalobce upozornil, že s účinností od 1. 1. 2020 nabyla účinnosti novela sporného ustanovení § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí, která již přiznává daňové osvobození jen pozemkům s taxativně vyjmenovanými přírodními prvky (příkop, mokřad, močál, bažina, skalní útvar, rokle nebo strž) mimo zastavěné území obce, jež se neužívají k podnikání. Nová právní úprava osvobození tedy již na žalobce bezpochyby nedopadá. Avšak potřeba tohoto legislativního zúžení a zpřesnění jen potvrzuje správnost žalobní argumentace. V triplice pak žalobce poukázal na to, že původní právní úprava je nejasná a měla by být vykládána ve prospěch adresáta právní normy.

III. Argumentace žalovaného

9. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem. Ve své duplice ze dne 26. 7. 2021 doplnil z procesní opatrnosti v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, čj. 9 Afs 7/2021 - 31, *věc AGRO*, argumentaci v tom směru, že žalobcův pozemek nepodléhal osvobození ani jako remízek, háj, větrolam či mez. Jelikož to nebylo předmětem žalobních námitek, krajský soud se touto otázkou dále v rozsudku nezabývá.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala
11. Žaloba **není důvodná**.

Skutková zjištění

12. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné) a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
13. Žalobce opřel svůj nárok na osvobození od daně o § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí, tedy, že jeho pozemek nelze žádným způsobem využívat. Finanční úřad vydal dne 30. 4. 2019 informaci o vyměření daně z nemovitých věcí, v níž potvrdil daň, kterou si žalobce vypočetl v daňovém přiznání. Dne 30. 5. 2019 však provedl finanční úřad místní šetření na pozemku a pořídil z něj 6 fotografických snímků (úřední záznam ze dne 30. 5. 2019, čj. 3158310/19/3004-70461-708647). Uzavřel, že pozemek je prakticky v celé ploše porostlý dřevinami, které jsou neošetřované, ale v dobrém stavu. Proto jej lze charakterizovat jako hospodářsky využitelný i s ohledem na přílohu č. 1, bod 2, kód 27 vyhlášky č. 357/2013 Sb. Následně vydal finanční úřad dne 5. 6. 2019 výzvu k odstranění pochybností, ve které vyzval žalobce k prokázání důvodu osvobození, tedy objektivní nevyužitelnosti pozemku.
14. V reakci na uvedenou výzvu zaslal žalobce své vyjádření ze dne 6. 6. 2019, ve kterém uvedl, že pozemek leží ladem a tak to i zůstane, což je v souladu s předmětem jeho činnosti. Navrhl provedení místního šetření za jeho přítomnosti a navrhl jako důkaz znalecký posudek č. 057-05/2019 znalce Ing. Radka Úlehly, vypracovaný k datu 30. 10. 2018, ve kterém dle žalobce znalec jednoznačně konstatuje nevyužitelnost pozemku.
15. Finanční úřad provedl bez účasti žalobce další místní šetření dne 25. 6. 2019, jeho účelem bylo posouzení skutečného stavu pozemku za účasti zaměstnance finančního úřadu, jehož odborností je oceňování pozemků. V úředním záznamu čj. 3367049/19/3000-11460-7072270 (jehož přílohou je 11 fotografií pozemku) o místním šetření finanční úřad uvedl, že:
 - pozemek je rovinatý, k severu velmi mírně svažité, nepravidelného obdélníkového tvaru,
 - komfortně přístupný chodcům a cyklistům, jelikož se nachází přímo na značené turistické trase,
 - v omezené míře možný příjezd motorovými vozidly (pravděpodobně na povolení),
 - převážně zarostlý neudržovaným travním porostem, buřinou a šípkovými keři, při západní hranici s ovocnými stromy a v severní části pozemku s trvalými porosty (vzrostlé borovice přibližného stáří 60 let, jasany a akáty nižšího i vyššího vzrůstu) – finanční úřad vyslovil předpoklad, že ovocné porosty při jižní hranici pozemku vznikly cílenou výsadbou (byť nejsou udržovány).
16. Finanční úřad v uvedeném úředním záznamu z místního šetření uzavřel, že znalecký posudek předložený žalobcem neodpovídá skutečnému stavu – jednak měl být pozemek oceněn podle § 9 odst. 6 vyhlášky č. 441/2013 Sb., oceňovací vyhláška (na rozdíl od znalce uplatněného § 9 odst. 5) a dále znalec chybně zařadil pozemek do katastrálního území Starý Lískovec (pozemek patří do katastrálního území Komín).
17. Z územního plánu města Brna (dostupný na webových stránkách: <https://upmb.brno.cz/platny-uzemni-plan/uplne-zneni/>) plyne následující. Pozemek je veden jako plocha nestavební – volná, plnící funkci zemědělského půdního fondu. Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje: P. H.

obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004 o závazných částech územního plánu města Brna, ve znění pozdějších předpisů, je funkce zemědělského půdního fondu definována takto: slouží zejména pro hospodaření se zemědělskou půdou, nebo pro činnosti, které s hospodařením souvisejí. Podle poslední uvedené vyhlášky jsou přípustné změny kultur na trvalé travní porosty, zahrady, sad, vinici. Dále je podmíněně přípustné využití pro nestavební funkce (např. sportovní), dočasné oplocení nezbytné pro daný způsob hospodaření (např. pěstování speciálních kultur, pastva dobytka).

18. Dále z výkresu č. U6 „ochranné režimy“ územního plánu města Brna, plyne, že přes pozemek prochází ochranné pásmo hlavních tras inženýrských sítí. Vyhláška č. 2/2004 (srov. str. 37) uvádí, že využívání ploch v ochranných pásmech je přípustné po projednání s příslušným správcem sítí. Z výkresu č. U3 „systém ochrany prostředí - ekologické zóny“ územního plánu města Brna dále plyne, že pozemek spadá svojí větší částí do klidové zóny. Cílem regulace klidové zóny je podle územního plánu ochrana přírodního charakteru území, ochrana krajinných procesů aj. – charakter vegetačních objektů není regulován, intenzivní využívání území může být přípustné pouze výjimečně, výstavba provozních staveb souvisejících s funkcí jednotlivých ploch může být také výjimečně přípustná. Konečně z výkresu č. T1 „zásobování pitnou vodou“ územního plánu města Brna plyne, že pod pozemkem žalobce prochází II. březovský přivaděč.

Právní posouzení

19. Jádrem sporu mezi účastníky je výklad § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí (ve znění účinném do 31. 12. 2019), který upravuje osvobození od daně (zvýraznění doplnil soud):

„k) pozemky remízků, hájů a větrolamů a mezí na orné půdě, trvalých travních porostech, pozemky ochranného pásma vodního zdroje I. stupně a pozemky ostatních ploch, které nelze žádným způsobem využívat.

20. Pozemek žalobce je v katastru nemovitostí evidován jako ostatní plocha (druh pozemku) a neplodná půda (způsob využití). Aby mohl být pozemek osvobozen od daně podle uvedeného ustanovení, musí naplnit všechny podmínky: (i) jde o jeden z vyjmenovaných druhů pozemků, (ii) nelze jej žádným způsobem využívat. Není sporu o tom, že pozemek žalobce je v katastru nemovitostí veden jako ostatní plocha, a proto naplňuje podmínku (i) pro osvobození od daně. Žalobce a žalovaný pak vedou spor o to, zda pozemek žalobce lze či nelze nějakým způsobem využívat. Tuto podmínku nevnímá soud samu o sobě jako formulačně nejednoznačnou nebo nejasnou, spor panuje pouze v tom, zda skutkový stav v nynější případě lze pod tuto podmínku podřadit.
21. Jak soud výše uvedl, u pozemku je v katastru nemovitostí zapsáno, že jde o neplodnou půdu. Žalovaný však není vázán zápisem v katastru nemovitostí, a to již z toho důvodu, že evidence způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí není závazným údajem a *de facto* nevypovídá o využitelnosti pozemku (srov. bod 44 výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 7/2021 - 31). Zapsaný způsob využití proto nezakládá automatický nárok žalobce na osvobození od daně z nemovitosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ze dne 21. 2. 2020, čj. 52 Af 53/2019 - 44). Takový údaj může být pouze indicií pro následné posouzení stavu pozemku. Finanční úřad tudíž správně zkoumal, jaké možnosti využití předmětný pozemek skutečně skýtá.

22. Z územního plánu města Brna vskutku plynou pro žalobce jistá omezení – např. nemůže pozemek zastavět, intenzivní užívání je možné na výjimku, apod. Pochopitelně je žalobce omezen také tím, že na pozemek není přivedena voda. Ovšem pozemek je přístupný bez větších obtíží, je rovinný a neobsahuje žádné útvary, které by fyzicky omezovaly nakládání s ním (např. rokli nebo jiný obtížný povrch). Lze si proto představit, že žalobce může využít pozemek pro pastvu dobytka, cestu mezi sousedními pozemky, sportovní účely, změnit jej na zahradu apod.
23. Sporné ustanovení používá spojení „*pozemky, které nelze žádným způsobem využívat*“. Jde o výjimku z obecného pravidla, že pozemky na území České republiky, evidované v katastru nemovitostí, jsou předmětem daně z pozemků. Základní interpretační zásadou je, že výjimky z pravidla je třeba vykládat restriktivně [srov. obecně nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000 (N 172/24 SbNU 281), resp. je výjimky z pravidla nutno vykládat v souladu s jejich textem a účelem (srov. stanovisko generální advokátky Juliane Kokott z 8. 6. 2017 ve věci C-246/16, Enzo di Maura, bod 32, resp. poznámka pod čarou č. 16, kde generální advokátka uvádí, že „*Touto formulací Soudní dvůr ve své podstatě vyžaduje ne restriktivní, nýbrž přesný výklad výjimek.*“)].
24. Pokud proto zákon používal spojení „*žádným způsobem nelze využívat*“, je nutno dle jazykového výkladu do této kategorie zařadit jen krajní případy – pozemky, které zkrátka nelze využít bez vynaložení nepřiměřeného úsilí či nákladů. Ačkoliv to orgány daňové správy neuvedly ve svých rozhodnutích výslovně, z opakovaných odkazů na výsledky místního šetření je zcela zřejmé, že považují za možné jej využít přinejmenším jako les, neboť na části přiléhající ke stávajícímu lesu se již nacházejí vzrostlé stromy, nebo jako sad, jelikož stopy takového využití v minulosti jsou na něm dosud patrné v podobě zanedbaných ovocných stromů. Soud nepopírá, že na pozemku žalobce vážnou na základě územního plánu mnohá omezení, která mu zapovídají různé činnosti, od stavby po vybudování studny. Nutno však říci, že některé činnosti jsou na pozemku realizovatelné volně (honitba, změna kultur na trvalé travní porosty), některé podmíněně přípustné (sportovní a rekreační účely, dočasné oplocení a příležitostná pastva dobytka), a některé přípustné na výjimku či souhlas správního orgánu (intenzivní hospodářské využívání). Jde jistě o využití omezené, v mnoha směrech obtížné, nikoliv však zcela vyloučené. I absence vody na pozemku je spíše druhotná – případnou potřebu vody lze řešit např. dovozem v cisterně. Proto soud uzavírá, že pozemek žalobce nesplňuje kritérium úplné nevyužitelnosti, jak to má na mysli § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí.
25. Ani pozdější legislativní změna žalobci za pravdu nedává. To, že se zákonodárce rozhodl výčet výjimek řešit nově taxativním výčtem, neznamená automaticky, že žalobcův konkrétní pozemek spadal do dřívějšího, otevřeného znění daného ustanovení. V tomto směru je důležité uvést, že žalovaný svým výkladem rozhodně interpretovanou zákonnou úpravu obsahově nevyprázdnil, jak se snaží tvrdit žalobce. Uvedl naopak řadu příkladů, kdy by osvobození od daně bylo i podle nyní aplikované úpravy namístě. Především zmínil právní omezení, např. rozhodnutím příslušných správních orgánů z oblasti péče o životní prostředí. Jako pozemky, které nelze žádným způsobem využívat, označil žalovaný dále např. pozemek se skálou nebo močalem. Tyto příklady žalobce nedůvodně odmítá s tím, že skálu lze vysekat a močál vysušit. Zmíněné útvary ovšem vznikly na pozemku přirozeně a jsou jeho součástí. Jejich odstranění, je-li vůbec reálné, vyžaduje značné úsilí. Stav pozemku žalobce je dán zanedbáním péče o něj v dřívějšku a cíleným jednáním žalobce poté, co jej nabyl a rozhodl se zde zachovat přírodní prostředí. Žalobce

svou argumentací prakticky staví na roveň odstranění skály a vysekání náletových dřevin. Jak již krajský soud naznačil výše, daňová správa jistě musí, když zvažuje možnosti využití dosud nevyužívaného pozemku, zvažovat, zda by takové využití nevyžadovalo vynaložit nepřiměřené úsilí nebo náklady. Nic takového však v případě žalobce nehrozí – jeho pozemek je rovinatý, přiměřeně přístupný a vykazuje známky toho, že v minulosti se na něm reálně hospodařilo (ovocné stromy). Významné je i to, že žalovaný v bodě 16 napadeného rozhodnutí uznal, že pokud by byl u žalobcova pozemku zapsán způsob využití „neplodná půda“ v souladu s katastrální vyhláškou, tak by nárok na osvobození od daně uznal. V této pasáži (citaci katastrální vyhlášky) lze nalézt řadu dalších příkladů pozemků, jež nejsou „rozumně“ využitelné.

26. Pokud jde o znalecký posudek, který žalobce předložil finančnímu úřadu, jeho účelem bylo především ocenění pozemku, nikoliv posouzení jeho využitelnosti pro daňové účely. Znalec sice vyšel z předpokladu, že pozemek je nevyužitelný, ovšem není zřejmé, jak k takovému závěru dospěl. Předložený posudek je proto ve věci využitelnosti pozemku zkratkovitý a nelze tu nekriticky přijmout závěry znalce. Navíc znalec pracoval s § 9 odst. 5 vyhlášky č. 441/2013 Sb., který upravuje pouze pozemky hospodářsky či komerčně nevyužitelné. Ustanovení § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí pracuje s nevyužitelností v obecném smyslu.
27. Neobstojí dále námitka žalobce o jeho neúčasti na místním šetření. Je pravdou, že žalobce v rámci svého vyjádření žádal o provedení místního šetření za své přítomnosti. Finanční úřad následně místní šetření provedl, aniž by žalobce přizval. Takový postup finanční úřad nijak neodůvodnil, snad vyjma suchého konstatování, že přítomnost žalobce při místním šetření nepovažoval za důležitou, neboť se jednalo o pouhé posouzení skutečného stavu pozemku a taktéž s ohledem na § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Je pravdou, že účast žalobce na místním šetření zákon nevyžaduje. Požádal-li však o to žalobce, slušelo by se, aby jej finanční úřad k ohledání pozemku přizval. Jde o projev zásady vzájemné spolupráce (§ 6 odst. 1 a 2 daňového řádu). Postup daňové správy v této souvislosti nebyl správný, ovšem neodrazil se v zákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž v první řadě netvrdí, co by jeho přítomnost na místním šetření změnila. Jaké závěry finančního úřadu by chtěl korigovat? Na místním šetření pořídil finanční úřad fotografie pozemku a rozepsal, co na něm pozoroval. Žalobce uvedl, že jako samostatný žalobní bod zpochybňuje závěry z místního šetření – ovšem neoznačil konkrétně, které činí spornými či neúplnými a proč. Pouhá absence žalobce na místním šetření proto nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož prostor vyjádřit se k učiněným zjištěním žalobce měl, avšak nevyužil jej, a to ani v průběhu odvolacího řízení, ani v podané žalobě.
28. Ani námitka, že finanční úřad uvedl žalobce v omyl rozdílnými názory na daň, není přiléhavá. Přípis zvaný informace o vyměření daně ze dne 30. 4. 2019 není rozhodnutím o vyměření daně – jde o informativní písemnost. Podle § 139 odst. 1 a 2 daňového řádu vyměří finanční úřad daň podle výsledků vyměřovacího řízení, což činí platebním výměrem. Navíc je v daňovém řízení poměrně častá situace, že je daň vyměřena platebním výměrem, ovšem na základě doměřovacího řízení správce daně přistoupí k její úpravě. Obecně tak změna výše daně není ničím neobvyklým.
29. Soud na závěr shrnuje, že žalobce v řízení neprokázal osvobození jeho pozemku od daně podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí. Krajský soud nepřisvědčil

argumentaci žalobce, že jeho pozemek je zcela nevyužitelný. Naopak dospěl k závěru, že pozemek žalobce lze určitými způsoby, byť omezeně, využívat.

V. Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. 10. 2021

Mgr. Milan Procházka, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: P. H.